

בעניין:

עבאס,

ע"י ב"כ עו"ד אנדרה רוזנטל, מספר רשיון 11864

מטעם המוקד להגנת הפרט

אשר כתובתו למסירה כתבי בית דין הינה

רח' יפו 33, ירושלים 94221

העותר

טלסון 250458, פקסימיליה 259626

נגד

1. מדינת ישראל

2. מסקר כוחות צה"ל ברצועת עזה

המשיבים

ע"י פרקליטות המדינה

עתירה למחן או על תנאי

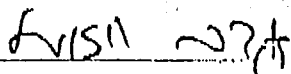
כבוד בית המשפט מתבקש להזמין את חמשיבים לכוא וליתן טעם מדוע אין הם מעבירים את גופתו של אחי העותר מהמכון הסתולוגי באבו כביר לקבורה ברצועת עזה.

ואלה נימוקי העתירה:

1. העותר הינו אחיו של עבאס בעל ת"ז מספר אשר נפטר ביום 9.10.1994 בעת ביצוע סגוע ברחובות ירושלים. מיד לאחר הפגוע הגופה הועברה למכון הסתולוגי באבו כביר ומוזוקות שם עד עצם היום הזה.
2. תצהיר העותר, אשר שוגר באמצעות פקסימיליון כן תרגומו מצ"ב ומסומנים באותיות ע' וא' וע' וב'.
3. ביום 26.10.1994 וכן ביום 31.10.1994 פנתה מנהלת המוקד להגנת הפרט אל סא"ל אוזנבוי, עוזר מתאם הפעולות בשטחים, בשם העותר, בבקשה להסדיר את העברת הגופה לקבורה ברצועת עזה. ביום 31.10.1994 פנתה גב' קרשטיין, מנהלת המוקד אל סא"ל אוזנבוי. העתק מסנייח זו מצ"ב ומסומן באות ע' 2.
4. ביום 14.11.1994 שוגרה תזכורת ע"י המוקד להגנת הפרט. העתק מצ"ב ומסומן באות ע' 3.
5. ביום 30.11.1994 פנה ב"כ העותר אל מנהלת מחלקת בג"צים, עו"ד נילי ארד, בבקשה להסדיר את העברת הגופה. יצוין כי ב"כ העותר הבטיח לפנות לבית המשפט הנכבד הזה

- חוך סרק זמן של 24 שעות אם לא יבוא חציין על פתונו. בעקבות שיחה עם עו"ד בלס
 מסרקליטות חמרינח מיום 1.12.1994 סוכם כי 24-שעות אינן זמן סביר, לאור העוברת
 שחגוסה מוחזקת במכון הסתולוגי באבר כביר מיום 9.10.1994 וסוכם כי ב"כ העותר ימתין
 עד ליום 5.12.1994. העחק מסנייוח זו מצ"ב ומסומן באוח ע' 4.
6. ביום 5.12.1994 שוחח ב"כ העותר עם עו"ד בלס אשר בישר לב"כ העותר כי טרם סודר
 עניין העברת הגוטה.
7. מכאן לעתירה דגן.
8. בית המשפט הנכבד חוזק קבע בבג"צ 5688/92 ש. ויכסלבאום ואח' ג' שר הביטחון ואח' ס"ד מז (2) 812 בעמוד 828 בדליקמן:
 "12. כבוד האדם הוא, כפי שראינו, כבודו של הנפטר עצמו. "חשאיפה לקבורה ראויה
 היא טבעית לאדם בחור שכוח (ע"א 294/91 חהרת קדישה גחש"א "קהילת ירושלים" ג'
 קסטנבאום ס"ד מז (2) 464, בעמ' 520). זהו גם כבודו של משפחת הנפטר (ראה בג"צ
 3933/92 מוסטפה ברכאת ואח' ג' אלון פיק"ר המרכב) (להלן פרישת ברכאת (ס"ד מז (5)
 (1)). עמדותי על כך בע"א 294/91, בציני, בעמ' 520:
 "לבני משפחת הנפטר עומרות חונות והחירות, כי זכרו של יקירם יכולד בדרך הנואית
 להם כראויה, וכי חינוח להם חאסרות להביע את רגשותיהם כלפיו באופן הנראה להם
 כמתאים".
 ברוח דומה ציין השופט עציוני בסרשה אחרת:
 "כולי עלמא לא מליגי שזכותו של כל אדם לכבד בדרך נאותה את זכרם של אהוביו שהלכו
 לעולמם, בהתאם לאורח חייחם ולמסורתם כל זמן שדבר זה אינו סוגע ברגשות או
 באינטרסים לגיטימיים של הזולת. וברור שם ש"בית קברות הינו מקום לא רק לקבורת
 המתים, אלא גם להבעת האחבח וזכבוד שרווישים החיים למתים" "... (ע"א 280/71 -
 גרעון ג' חברה קדישא גחש"א ואח' ג', בעמ' 23).
 ועל אחר רעיון חזר המשנה לנשיא, השופט אלון, בציניו:
 "אף זו הלכה מסוקה היא, כי "כבוד האדם" בעניינו משמעו, בראש וראשונה כבוד המת.
 היינו רצונו המסודר או המשוער של הנפטר, וכבוד החיים, היינו רצון משפחת הנפטר,
 אוהביו ואהוביו, המבקשים לכבו את זכר הנפטר" (ע"א 1482/92 א' הגר ג' ח' הגר ואח'
 וערעורי שכנגד [פ"ד מז (2) 793], בעמ' 801-802).
9. אשר-על-כן מתבקש כבוד בית המשפט ליתן את הצו המבוקש ולהופכו להחלטי.

ירושלים, היום ה" 6.12.1994

אנדרה רוונטל, עו"ד, ב"כ העותר

6294.06